Ετος Γ' — Αριθμος 190 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 20 Αυγουστου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** *Τ.* (συνέχεια). — *Μαουὴλ Γονζαλές* : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια καὶ τέλος). — *Εὐγενίου Μορέ* : ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, μετάφρασις Κ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Μείνας μόνος, δὲν ἐσκεπτόμην πλέον τὴν δυςτυχίαν μου, ἀλλὰ τὴν ἀπελπισίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ ἂν ὁ κηδεμών μου δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤμην παράφρων ἤδη ὅτε ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ τὴν σύζυγόν του; Ἂν τῷ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν νά την ἐκδικηθῇ ;... Καὶ θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ αἴτιος τῆς ἀπωλείας της !... Προςεπάθουν ν' ἀνεύρω τὸν τρόπον νά την βοηθήσω, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἦτο μόνη, ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ ἑτέρου προστάτου ἢ ἐμοῦ καὶ μόνου, καὶ πανταχόθεν προςέβλεπον τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπιτυχίας.. Δέν μοι ἀπέμενεν ἄλλο μέτον ἢ τὸ ἔγκλημα... Ἂν ἐκεῖνος ἀπέθνησκεν, ἡ Ἄρτεμις ἐσώζετο !

Ἡ νὺξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει· ἀκίνητος καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δυςτυχιῶν μου, προςεπάθουν νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι οἱ προςπεποιημένοι παραλογισμοί μου εἶχον διασκεδάσει τὰς ὑποψίας τοῦ κόμητος, ὅτε ᾐσθάνθην χεῖρά τινα πιέζουσαν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους μου, ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς πιέσεως ἠννόησα ὅτι ἦτο *αὐτός* . . . Ἔστρεψα τὸ βλέμμα ἀγρίως, οἰονεὶ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ αἱμοβόρου σχεδίου μου, τὸ ὁποῖον ἐμελέτων κατὰ νοῦν.

— Ἔ! ἂς παύσωσι πλέον οἱ παραλογισμοί ! μοὶ εἶπε ψυχρῶς, εἴμεθα μόνοι καὶ δὲν ἔχω πλέον ἀναγκην ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὰς ρωμαντικάς σου ἀνοησίας. Εἰς νέον τινὰ παροξυσμόν, εἰμπορεῖς νὰ προςποιηθῇς καλλίτερον τὸν παράφρονα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως ἔχομεν νὰ τακτοποιήσωμεν μίαν ἄλλην ὑπόθεσιν, ἀφορῶσαν τὴν σύζυγόν μου . . . τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ βλέπω ἀγαπῶσάν σε . . .

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε, ἀπήντησα, νομίσας ὅτι μοὶ ἐζήτει ἱκανοποίησιν.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί σκέπτομαι ! . . . . Θ' ἀναχωρήσωμεν αὔριον τὴν πρωΐαν διὰ τὴν Γερμανίαν, ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ ἔλθῃς ἀπόψε εἰς τὸ φρούριον· θά με περιμένῃς ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου σου Γράγγερ· ὥςτε σὲ εἰδοποιῶ νὰ ἦσαι ἕτοιμος περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν.

— Πολὺ καλά, κύριε, θά σας περιμένω.

Μ' ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀπερίγραπτος χαρὰ μὲ κατέλαβεν αἴφνης· ἡ πρόςκλησίς του μ' ἔσωζεν ἐκ τῆς ἀμηχανίας· θὰ ἐκτυπώμην μετ' αὐτοῦ ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ καὶ τοὐλάχιστον θά τον ἐφόνευον ἄνευ τύψεως συνειδότος . . .

Ηὐχαρίστησα ἀπὸ καρδίας τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἄπειρον δικαιοσύνην του.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὴν Ἄρτεμιν. Ὁ κηδεμών μου ἦτο ἴσως ἤδη καθ' ὁδόν, ἐπιστρέφων εἰς τὸ φρούριον· ἀλλ' ἐὰν ἵππευον τὸν Ράλφ, θὰ ἔφθανον εἰς Μωφὲρ ἡμισείαν ὥραν πρὸ αὐτοῦ, διότι ἐκεῖνος μέν, ἐφ' ἁμάξης ὤν, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κάμῃ περιστροφάς τινας, ἐνῷ ἐγὼ θὰ μετέβαινον διὰ τῶν συντομωτέρων ὁδῶν. Ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ ἱπποστάσιον, ἔνθα ἐνεσταυλίζετο ὁ ἵππος μου· ἐν ἀκαρεῖ διέταξα νά μοι ἑτοιμάσωσιν αὐτὸν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀνέβην ἐπ' αὐτοῦ, μὴ δώσας οὐδεμίαν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Γράγγερ, ὅςτις ἐφοβεῖτο μὴ ταραχθῶ περισσότερον.

— Φίλε μου, τῷ εἶπον, παρατηρήσατέ με καλῶς· βλέπετε ὅτι οὐδέποτε ὅσον τώρα ἔχω σφᾶς τὰς φρένας· ἀλλ' ἐπειδή, ἐν στιγμῇ παραφορᾶς, μοὶ διέφυγον λέξεις τινὲς ἄφρονες καὶ ἀπερίσκεπτοι, φοβοῦμαι μή την φονεύσῃ ! . . .

— Ἄχ ! τέκνον μου, εἶπεν, ὁ Θεὸς νά σε διαφυλλάττῃ !

Ἀνεχώρησα καλπαζων διὰ τὸ φρούριον. Διῆλθον τὴν μεγάλην ὁδόν, εἶτα δὲ ἀφῆκα τὸν Ράλφ εἰς τὴν διάθεσίν του. Καθ' ὁδὸν συνήντησα φορτηγούς τινας ἁμαξας καὶ ἀνθρώπους ἐπιστρέφοντας εἰς τὸ χωρίον. Ὡς ἐκ τοῦ σκότους, ὤθησα διὰ τοῦ ἵππου μου ἄνθρωπόν τινα, ὁ ὁποῖος ἔπεσε φωνάζων κατὰ γῆς. Δὲν ἔδωκα προςοχὴν εἰς τὰς κραυγάς του, διότι αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι. Ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ σώσω τὴν Ἄρτεμιν· ἔπρεπε νά την πείσω νὰ φύγῃ, ἢ νὰ κρυβῇ, μέχρις οὗ τὸ ξίφός μου θά την ἔσωζεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου της. Τίς οἶδεν ; Ἴσως ὁ κύριος Μωφὲρ εἶχε κατὰ νοῦν τὰ σκληρότερα μαρτύρια δι' αὐτήν.

Ἤδη ἐπλησίαζον εἰς Μωφέρ. Ἅπαξ διερχόμενος τὴν γέφυραν τοῦ Σεμώ, θὰ ἔφθανον εἰς τὸ φρούριον μετὰ ἓν τέταρτον. Ἀλλ' αἴφνης ἔστην ἀκίνητος . . . Ὁ ρύαξ, ἐξογκωθεὶς ὑπὸ τῶν προςφάτων βροχῶν, εἶχε πλημμυρήσει . . .

Ἔρρηξα κραυγὴν ἀπελπισμοῦ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ φρούριον, ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσω ἄλλην ὁδόν, ἀκριβῶς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκολουθήσει καὶ ὁ κηδεμών μου . . . Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔφθανον πρὸ αὐτοῦ . . . Ὤφειλον λοιπὸν νὰ διέλθω μὲ πᾶσαν θυσίαν. Ἀφοῦ προςηυχήθην εἰς τὸν Θεόν, ὥρμησα ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἀπόφασιν ἔχων νὰ διέλθω κολυμβῶν. Ὁ Ράλφ ἀνθίστατο καὶ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου. Ὀργισθείς, ἐβύθισα τὰς ἐγκεντρίδας μου εἰς τὰ πλευρά του· ὁ πόνος ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ συμπαρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Τότε ἤρχισα νά τον ἐνθαρρύνω διὰ τῆς φωνῆς μου καὶ νὰ κρατῶ διὰ τῆς χειρός μου τοὺς μυκτῆράς του ὑπεράνω τοῦ ρεύματος· ἀλλ' ἡ ὁρμὴ τῶν ὑδάτων ἐτύφλου αὐτὸν καὶ τοιουτοτρόπως ἐκινδυνεύομεν νὰ πνιγῶμεν ἀμφότεροι.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐφάνησαν ὁλόκληρος αἰών, ἐπαλαίομεν κατὰ τοῦ θανάτου. Ἐπὶ τέλους ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον τὰ δένδρα τῆς ἀπέναντι ὄχθης· ἀλλ' ὁ Ράλφ ἦτο ἐξηντλημένος, ἐρρέγχετο, ὡς ψυχορραγῶν . . . Αἴφνης ἡ κεφαλή του ἐβυθίσθη ἐντὸς τῶν ὑδάτων... Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς... Ἤρχισα τότε νὰ φωνάζω, σχεδὸν νὰ κλαίω . . . Ἐν τῇ ἐσχάτῃ δὲ ἀπελπισίᾳ μου, ἐρρίφθην ἐντὸς τῶν ὑδάτων διὰ να τον ὑποστηριξω. Τὸ εὐγενὲς ζῷον ἀνέπνευσεν ὀλίγον· ὅτε δὲ ἐσκεπτόμην πῶς θὰ δυνηθῶ να μεταφέρω αὐτὸν μέχρι τῆς ὄχθης, ὁ ποῦς μου προςέκοψε παραδόξως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἤμεθα πλέον ἐκτὸς κινδύνου.

Μόλις ἐπάτησα τὸν πόδα εἰς τὸ ἔδαφος, ἤρχισα νὰ περιποιῶμαι τὸν ἄτυχῆ Ράλφ, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἐκλονίζοντο· κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν θὰ ἐδυνατο νά με μεταφέρῃ εἰς τὸ φρούριον. Ἐλυπούμην

νά τον ἀφήσω καὶ νὰ φύγω· τὸν ἔσυρα λοιπὸν ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ὅπως ἐδυνήθην, καὶ ἐπροχώρησα ἑκατὸ περίπου μέτρα· ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ εὐγενὲς καὶ γενναῖον ζῷον ἀνέλαβεν. Ἵππευσα πάραυτα αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησα.

Εὐτυχῶς εἶχον μετ' ἐμοῦ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τοῦ κήπου. Ἔτρεξα πάραυτα εἰς τὸ ἱπποστάσιον καὶ ἐνεπιστεύθην τὸν Ρὰλφ εἴς τινα ἐκ τῶν ἱπποκόμων μου· εἶτα δὲ ἀνέβην εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἦτο σκοτεινόν· δὲν ὑπῆρχε φῶς οὔτε εἰς τὴν αἴθουσαν, οὔτε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ δὲν ἠκούετο οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος.

Ἔφθασα εἰς τὸν πρόδομον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔρημος· ἐφώναξα, ἀλλ' οὐδείς μοι ἀπήντησε. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων, ὥρμησα πρὸς τὸ ἑστιατόριον, ἔνθα εὗρον ὑπηρέτας τινάς· μόλις μ' εἶδον, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἡ Αἰκατερίνη, ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἦτο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καὶ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς ἐμέ.

— Ἡ ἀνάδοχός μου; . . . τῇ εἶπον.

— Ἀνεχώρησε, κύριε! ἀπήντησεν ἔκπληκτος.

— Ἀνεχώρησε; . . . πότε; . . . ποῦ ὑπῆγεν; . . .

— Ἦλθε πρὸς συνάντησίς σας . . . Δὲν τὴν εἴδετε λοιπόν;

— Ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου;

— Βεβαίως, ἀνεχώρησε ταχέως, διότι ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν κύριον κόμητα, ὁ ὁποῖος τὴν εἰδοποίησεν ὅτι σᾶς συνέβη ἓν δυστύχημα.

Πάραυτα ἐροβήθην ἐνέδραν τινά.

— Αἰκατερίνη, ἐξηγήσου καθαρῶς, σὲ παρακαλῶ. Ἀγαπᾷς τὴν κυρίαν σου . . .

— Κύριε, δὲν ἠξεύρω τίποτε περισσότερον, ἀπήντησε συγκεκινημένη, ἢ ὅτι περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ὁ Μαρτῖνος ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸ Μονθερμέ, φέρων δύο ἐπιστολάς, τὴν μίαν διὰ τὴν κυρίαν κόμησσαν καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὸν κύριον Πλακίδαν, ὁ ὁποῖος εἶχε διαταγὴν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ κυρία κόμησσα εὗρε τὴν ἅμαξαν ἐζευγμένην, ἀνέβη ἐπ' αὐτῆς μετὰ τοῦ Πλακίδα καὶ ἀνεχώρησαν . . . Τώρα, ὁποῦ ἦλθετε, ἤμεθα ὅλοι εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν. . .

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτε ὁ Πλακίδας;

— Τίποτε· μόνον ὁ Μαρτῖνος μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἀπόψε δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ κανεὶς καὶ ἴσως οὔτε αὔριον . . .

Ἀφοῦ ἅπαξ ἡ Ἄρτεμις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μωφὲρ τὴν πέμπτην ὥραν, ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς Μονθερμὲ τὴν ἑβδόμην . . . ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Γράγγερ τὴν ἐννάτην. Πάντα ταῦτα ἀπεδείκνυον ὅτι εἶχεν ἐμπέσει εἰς τὴν παγίδα τοῦ κόμητος, ὅστις, φαίνεται, εἶχε προϊδεῖ τὰ πάντα. Ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς λύπης μου εὑρισκόμενος, δὲν ἐδυνάμην τί νὰ σκεφθῶ καὶ τί ν' ἀποφασίσω. Ἡ Αἰκατερίνη, ὠχρὰ καὶ ἀνήσυχος, μὲ ἠρώτα περίδακρυς.

— Ποῦ εἶνε ὁ Βαστιανός; τῇ εἶπον.

— Πρέπει νὰ ἦνε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐψιθύρισεν ἐρυθριῶσα.

— Καλή μου Αἰκατερίνη, τρέξε ἀμέσως νὰ τον ζητήσῃς· εἰπέ του νὰ ἔλθῃ ἕως ὅτου ν' ἀλλάξω τὰ φορέματά μου καὶ νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἅμαξαν . . .

— Ἀλλά, κύριε, ἂν μὲ ἰδοῦν τὴν νύκτα νὰ κτυπῶ τὴν θύραν του . . .

— Σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι πρόκειται νὰ σώσῃς τὴν κυρίαν σου . . . Ἑκάστη στιγμὴ ἀναβολῆς εἶνε δι' αὐτὴν θάνατος . . .

— Ὦ! πηγαίνω, κύριε, πηγαίνω.

Καὶ ἀνεχώρησε τρέχουσα.

Τότε ἀνέβην ἐσπευσμένως εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ἤμην κάθυγρος ἐκ τοῦ ἱδρῶτος. Ὁ Φρὶξ ἐκοιμᾶτο· δὲν ἠθέλησα νὰ τον ἐξυπνίσω. Πάραυτα ἤλλαξα ἐνδύματα, ἔθεσα εἰς τὰ θυλάκιά μου ὅσα χρήματα εἶχον, ἔλαβον τὰ πιστόλιά μου καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἱπποστάσιον. Ὁ πτωχὸς Ρὰλφ ἔκειτο ἐξησθενημένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἐπλησίασα καὶ τὸν ἐθώπευσα, αὐτὸς δὲ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ κόπου καὶ μὲ παρετήρησεν. Εἶτα δέ, ἀφοῦ ἀφύπνισα ἕνα τῶν ἱπποκόμων καὶ τον διέταξα νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ ὄχημά μου, ἐξέλεξα ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων ἵππων μου. Ὅτε δὲ τῷ ἔθετον τὸν χαλινόν, παρετήρησα ὅτι ὁ ὑπηρέτης τοῦ σταύλου δὲν ἐκινεῖτο. Ἐνόμισα ὅτι ἐκοιμᾶτο καὶ ἐπλησίασα πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τον ἐξυπνίσω· ἀλλά, κατὰ παράδοξον ὅλως σύμπτωσιν, εἶδον αὐτὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς.

— Δὲν μ' ἤκουσες; τῷ εἶπον.

— Ὦ! μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ ποῦ μ' ἔκαμε νὰ μὴ κινηθῶ· μᾶς ἔχουν ἐμποδισμένον νὰ σᾶς ἀφήσωμεν νὰ πάρετε ἄλογον ἀπὸ τὸν σταῦλον.

— Ἄθλιε! ἐκραύγασα, ὑπάκουσον . . . εἰδεμή . . .

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε· ὁ κύριος κόμης θά με διώξῃ.

Δὲν εἶχον ποσῶς διάθεσιν νὰ ἔλθω εἰς συζήτησιν μετ' αὐτοῦ, ἀλλά, λαβὼν μακρὸν μαστίγιον·

— Ἐμπρός, σήκω ἐπάνω! τῷ εἶπον πλήρης ὀργῆς.

Δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντιστῇ καὶ ἐνεδύθη καλῶν συνάδελφόν τού τινα, ὅστις ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ σταύλου.

— Ἔ! ἔ! Πέτρε, δὲν ἀκούεις;

— Ἀκούω, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, τώρα ἔρχομαι.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡτοιμαζόμην νὰ λάβω τὸν ἵππον, οἱ δύο ὑπηρέται ἔστησαν ἐνώπιόν μου, κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας τὰ μαστίγιά των.

— Κύριε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχον κακομεταχειρισθῆ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σας ἀφήσωμεν νὰ πάρετε τ' ἄλογά μας.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἰδικόν μου, ἀπήντησα, καὶ τὸ παίρνω.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μή μας ρίχνετε ἄδικον, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἔχομεν τέτοιαν διαταγήν· καὶ ἔπειτα δέν σας συμφέρει ν' ἀντισταθῆτε, διότι εἶσθε ἕνας καὶ ἡμεῖς εἴμεθα δύο . . .

— Πολὺ καλά! εἴμεθα καὶ ἡμεῖς δύο, ἀνέκραξε φωνή τις ὄπισθέν μου.

Πάραυτα ἀνεγνώρισα τὸν Βαστιανόν, ὅστις, εὑρὼν τὴν θύραν ἀνοικτήν, εἶχεν εἰσέλθει ἀκούσας τὴν φιλονεικίαν.

— Ἐμπρός, κάτω τὰ μαστίγιά σας! ἐπανέλαβεν ὁ λαθρέμπορος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνδρία ἦτο γνωστὴ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Συγχρόνως δ' ἔδειξα εἰς αὐτοὺς ἓν πιστόλιον, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου ὠπισθοχώρησαν.

— Θά μας κάμετε νὰ χάσωμεν τὴν θέσιν μας, Βαστιανέ, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Λυποῦμαι πολὺ δι' αὐτό· ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γίνῃ; . . . Πρέπει νὰ κυττάξωμεν πρῶτον τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Ἀνδρέου!

Καί, λαβὼν λυχνίαν τινά, προυχώρησε καὶ ἔσυρεν ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον.

— Ἂν σας ἐρωτήσῃ ὁ κύριος κόμης, προςέθηκεν, εἰπέτε του ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα τὸ ζῷον . . . Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι, δυςτυχία εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ σᾶς, ὁ ὁποῖος ἤθελε φανῇ περίεργος! . . .

Μετὰ δὲ τοῦτο ἐξήλθομεν, κλειδώσαντες τὴν θύραν τοῦ σταύλου. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἤμεθα ἐφ' ἁμάξης.

— Ποῦ πηγαίνομεν; μὲ ἠρώτησεν ὁ σύντροφός μου.

— Κατ' ἀρχὰς εἰς Μονθερμέ, κατόπιν εἰς τὴν Γερμανίαν ἴσως . . . Δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς ποῦ! . . .

— Πολὺ καλά· ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νὰ εὕρωμεν τὴν κόμησσαν, νὰ την ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πλακίδα . . . κατόπι θὰ κτυπηθῶ μὲ τὸν κηδεμόνα μου, τὸν ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ φονεύσω.

— Ὦ! ὦ! πολλὰ πράγματα διὰ μιᾶς! Ἀλλὰ πρὸς χάριν σας, κύριε Ἀνδρέα, δὲν φοβοῦμαι τίποτε· εἶμαι ὅλος ἰδικός σας, διαθέσατέ με ὅπως θέλετε.

ΚΘ'

Περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐφθάσαμεν εἰς Μονθερμέ. Ὁ Βαστιανὸς εἶχε προσχεδιάσει τὰ πάντα.

— Ἂν ἡ κυρία κόμησσα εἶν' ἐδῶ, εἶπε, θά την εὕρωμεν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Καί με ὡδήγησε διά τινων περιστροφῶν εἴς τι ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν ξενοδοχεῖον, ὡς ἐδυνατό τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του.

— Κτυπᾶτε δυνατά, μοὶ εἶπε, διότι οἱ οἰκοδεσπόται εἶνε ὀλίγον κωφοί.

Ἔκρουσα ὄντως ἰσχυρῶς, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις μοὶ ἐδόθη.

— Καλὸν σημεῖον, ὑπέλαβεν ὁ λαθρέμπορος, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ κἄτι τι.

Καί, λαβὼν τὸ ρόπτρον τῆς θύρας, ἔκρουσε βιαίως καὶ ἰσχυρῶς, ἐνῷ συγχρόνως τρεῖς ὀξεῖς συριγμοὶ ἐξῆλθον τοῦ στόματός του.

Πάραυτα ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ εἰςήλθομεν εἴς τινα ἰσόγειον αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἦτο πλήρης καπνοῦ.

Ὁ ξενοδόχος ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶνε ἐδῶ τὰ παιδιά; ἠρώτησεν ὁ σύντροφός μου.

— Τρία μόνον, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ γέρων· ὁ Ἀλσάκιος, ὁ Μπέκος καὶ ὁ Κώστας.

— Φώναξέ τους καὶ εἰπέ τους ὅτι εἶνε ἀνάγκη . . .

Ὁ ξενοδόχος ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιόν μας τρεῖς ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισα τοὺς δύο λαθρεμπόρους, τοὺς ὁποίους εἶχον συναντήσει ἄλλοτε εἰς τὸ δάσος.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Βαστιανὸς εἰς τὸν ξενοδόχον, εἰπὲ νὰ 'μπάσουν χωρὶς θόρυβον τὴν ἅμαξάν μας εἰς τὴν αὐλὴν καὶ βάλε τὸ ἄλογον εἰς τὸν σταῦλον.

Ὅτε δὲ ὁ ξενοδόχος ἀνεχώρησεν :

— Εἶσθε ἐλεύθεροι ; ἠρώτησεν ὁ ὁδηγός μου τοὺς συντρόφους του.

— Διάβολε ! αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ ! ὑπέλαβεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Πολὺ καλά· αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι εἶσθε ἐλεύθεροι. Τώρα, παιδιά, *δρόμον !* πρόκειται γιὰ μιὰ δουλειά . . .

— Ἂν ἦν' ἔτσι, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὁμίλει. . ξεύρεις ὅτι εἴμεθα φίλοι σου . . .

— Σᾶς εὐχαριστῶ ! Τώρα ἂς φύγωμεν κ' εἰς τὸν δρόμον θά σας εἴπω τί τρέχει.

Ἀκτὶς ἐλπίδος ἐφώτισεν αἴφνης τὸ πνεῦμά μου· τῇ συμπράξει τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι νὰ περιφρονῶσι τοὺς νόμους καὶ νὰ ἀψηφῶσι πάντοτε τὸν κίνδυνον, ἐδυνάμην νὰ φέρω εἰς πέρας τὰ σχέδιά μου.

Ἐξήλθομεν λοιπὸν ἐν σιγῇ, ὁ δὲ Βαστιανὸς μ' ἐκράτησε πέντε μέτρα ὄπισθεν αὐτῶν.

— Ἂν θέλετε νά με ἀκούσετε, κύριε Ἀνδρέα, μοὶ εἶπε, πρέπει νά μας ἀφήσετε μόνους ... ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἦσθε ἥσυχος, νὰ μὴ κουρασθῆτε . . .

— Δὲν βλάπτει ! ἀπήντησα.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου . . . Καὶ ἔπειτα εἶσθε εἰς ἡμᾶς ὅλως διόλου περιττός . . . θὰ κουρασθῆτε ἀδίκως. Ἐγώ, ποῦ σᾶς λέγω νὰ καθήσετε, ἔχω τὸν λόγον μου . . . δὲν θέλω νὰ ἠξεύρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἴμεθα συνεννοημένοι . . . Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἂν ἡ κυρία κόμησσα εἶν' ἐδῶ, θά την εὕρω ἀμέσως καὶ θά την ὁδηγήσω εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Μή μας ἀργοπορῇς λοιπὸν ἂν θέλῃς νὰ ἐπιτύχωμεν.

Πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους του, ἀφῆκα αὐτούς, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ λύπης· οὐχ ἧττόν μοι ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου ὁ Βαστιανὸς ὅτι θὰ ἤρχετο νά με εἰδοποιήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ, ἅμα ἤθελεν ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ Πλακίδα ἢ τῆς ἀναδόχου μου.

Ὁ ἀξιόλογος φίλος μου Γράγγερ εἶχε διαταξει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ περιμένωσι τὴν ἐπιστροφήν μου. Οὕτω, μόλις ἔφθασα εἰς Μονθερμέ, μοὶ παρετέθη πολυτελέστατον δεῖπνον· ἀλλὰ δὲν εἶχον ὄρεξιν. Ἔπιον μόνον ἓν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐνδεδυμένος, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθην νὰ κοιμηθῶ ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, ἃς ὑπέστην ἐν τοσούτῳ βραχυτάτῳ χρόνῳ. Ὅτε δ' ἔμεινα μόνος, ἠγέρθην καὶ ἤρχισα νὰ περιπατῶ ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Ἠνέῳξα τὸ παράθυρον, ὅπως ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα, καὶ ἔτεινα τὸ οὖς καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τῆς νυκτός, ἐλπίζων ὅτι κρότος τις θά μοι ἀνήγγελλε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Βαστιανοῦ. Ἀτυχὴς Ἄρτεμις ! ποῦ νὰ ἦτο ἆρά γε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὁποίας βασάνους νὰ ὑπέφερεν ;... Ἡ ἀδράνειά μου μ' ἐφόνευε καὶ ἠσθανόμην τύψιν συνειδότος, διότι ἀφῆκα τοὺς λαθρεμπόρους· ἂν τους ἠκολούθουν, τοὐλάχιστον θὰ ἐκοπίαζον καὶ ἐγὼ ὑπὲρ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦτο θ' ἀνεκούφιζε κατά τι τὴν λύπην μου.

Ἐπὶ τέτσαρας ὁλοκλήρους ὥρας ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ὥστε μὲ κατέλαβεν ὑποφώσκουσα ἡ ἠώς, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἤρξαντο νὰ διέρχωνται ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀμέριμνοι καὶ ἀδιάφοροι· πάραυτα δὲ ἠννόησα ἐκ τούτου ὅτι οὐδὲν παράδοξον γεγονὸς εἶχε λάβει χώραν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Τότε ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὸ ψῦχος τῆς πρωΐας. Πολλάκις ἀπεσύρθην ἐκ τοῦ παραθύρου, καὶ πολλάκις ἐπανῆλθον εἰς αὐτὸ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐκεῖθεν θὰ διέκρινον σημεῖόν τι προαγγέλλον ἢ τὴν παντελῆ καταστροφήν μου ἢ τὴν εὐτυχίαν μου... Ἐπὶ τέλους ὁ Βαστιανὸς ἐφάνη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· ἐκ τοῦ βραδέος βαδίσματός του ἠννόησα πάραυτα ὅτι αἱ ἀναζητήσεις του δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα.

— Ὁ κόμης εἶνε μόνος εἰς Μονθερμέ, μοὶ εἶπεν εἰςελθών· ἡ κυρία κόμησσα δὲν ἐφάνη διόλου.

— Εἶνε ἀδύνατον ! ἀνέκραξα, ἔχεις κακὰς πληροφορίας.

— Εἶμαι βέβαιος εἰς ὅ,τι σᾶς εἶπον· ὁ κόμης χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρώνου Δεπάζ, ὅπου, καθὼς ἠξεύρετε, μένει πάντοτε, ὁσάκις ἔρχεται ἐδῶ· ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν ἐβγῆκε πλέον καὶ κανεὶς δέν τον ἐζήτησεν, οὔτε ἡ κυρία κόμησσα, οὔτε ὁ Πλακίδας. Ἔχω σχέσεις μὲ ὅλους ἐδῶ, καὶ κανεὶς δέν τους εἶδε νὰ ἔλθουν· τέλος πάντων ἔχω καὶ μίαν ἄλλην ἀπόδειξιν πολὺ καλλιτέραν· εἶδον τοὺς εἰςπράκτορας τῶν φόρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχω μεγάλην φιλίαν· αὐτοί, καθὼς ἠξεύρετε, ἐπισκέπτονται ὅλας τὰς ἁμάξας, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται ἢ διαβαίνουν, καὶ δὲν εἶδον οὔτε τὴν κυρίαν κόμησσαν, οὔτε τὸν Πλακίδαν, τὸν ὁποῖον πολὺ καλὰ γνωρίζουν, ὅπως καὶ τὴν κόμησσαν. Σᾶς ὑπόσχομαι λοιπὸν ὅτι δὲν ἐπέρασαν ἀπὸ ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπὸν τὴν ὡδήγησαν, Θεέ μου;

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, κύριε Ἀνδρέα. Ἐτοποθέτησα τοὺς δύο συντρόφους μου εἰς τὴν θύραν τοῦ βαρώνου Δεπὰζ καὶ τοὺς παρήγγειλα νὰ προσέχωσιν ἂν θὰ ἐξέλθῃ ὁ κύριος κόμης, ὁ κηδεμών σας, καὶ εἰς ποίαν οἰκίαν θὰ εἰςέλθῃ . . . Ὅταν δὲ θὰ πλησιάζῃ νὰ ἔμβῃ, νὰ προσποιηθοῦν ὅτι μαλλώνουν, διὰ νὰ μή τον ἀφήσουν νὰ ἔμβῃ. Τὸν ἄλλον σύντροφόν μου τὸν ἔστειλα εἰς τὸ Μωφέρ· αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ ἀπὸ τὰ πατήματα τῶν ζῴων καὶ ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμαξης, ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβον . . . Τέλος πάντων θὰ ἰδῶμεν.

— Βαστιανέ, βλέπεις τὴν ἀνησυχίαν μου . . . Σὲ ὁρκίζω εἰς τὴν ζωήν σου, σῶσε ἐμὲ καὶ ἐκείνην !

— Ἡσυχάσετε, ἔχομεν καὶ 'μάτια καλὰ καὶ ποδάρια καλλίτερα . . . Ἄ ! ἐλησμόνησα· ἀπόψε, μίαν ὥραν προτήτερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἦλθεν ἐδῶ ὁ Μαρτῖνος, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κηδεμόνος σας, καὶ ἔφερε μ' ἓν ἅμαξι ἕνα σάκκον ὁδοιπορικόν, τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρώνου Δεπάζ. Ἔχω τὸν νοῦν μου καὶ δι' αὐτόν. Αὐταὶ εἶνε ὅλαι αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας εἰμπόρεσα νὰ μαζεύσω. Τώρα θά σας ἀφήσω, διότι, ἂν τυχὸν πιασθῇ εἰς τὰ δίκτυα ὁ κόμης, πρέπει νὰ ἦμαι ἐκεῖ διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν κόμησσαν, ἂν την εὕρω. Ἂν ἰδῶ τὰ στενὰ, θά την ἁρπάξωμεν· ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ὅμως, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθω νά σας ἐνταμώσω, πρὶν νὰ φύγετε· θὰ λάβω καιρὸν νά σας εἰπῶ δύο λέξεις.

— Σοὶ ἀφίνω τὸν ἵππον μου καὶ τὴν ἅμαξάν μου. Τώρα λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πλήρωσε τοὺς συντρόφους σου.

Καὶ τῷ ἔδωκα ὅσα χρήματα εἶχον μετ' ἐμοῦ, τέσσαρας ἕως πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ σεῖς, μοὶ εἶπε, δὲν κρατεῖτε τίποτε ;

— Ὄχι· ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν ἔχω ἀνάγκην· ἄλλως τε, θὰ μοὶ δώσῃ ὁ Γράγγερ. Ὕπαγε τώρα καὶ σκέψου ὅτι ἡ ζωή μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς χεῖράς σου.

— Ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ. Ἄ ! ἐλησμόνησα νά σας 'πῶ, κύριε Ἀνδρέα, ὅτι πρέπει νὰ δείξετε γενναιότητα καὶ νὰ μὴ φοβηθῆτε διόλου . . .

— Ὦ ! μὴ ἀμφιβάλλεις ποσῶς· θά τον φονεύσω, ὡς σκύλλον, διότι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀναδόχου μου.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθημεν.

Ὄντως, τὰ ληφθέντα παρὰ τοῦ Βαστιανοῦ μέτρα μοὶ παρεῖχον ἀρκούσας ἐλπίδας· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαφύγωσιν ἐπὶ πολὺ τῶν ἀναζητήσεών του. Ὅθεν, καθησυχάσας πλέον διὰ τὴν Ἄρτεμιν, ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι δι' ἐμαυτόν. Ὁ κόμης ἦτο ἀληθῶς δεινὸς ἀντίπαλος· τὸν εἶδον πολλάκις ξιφομαχοῦντα καὶ ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι τοιοῦτος ἀγὼν δὲν ἦτο τόσον εὔκολος. Καὶ τότε ἤρχισα νὰ δοκιμάζω τὰ νεῦρά μου, ἐκ τῆς ἐξετάσεως δὲ ταύτης ἐσχημάτισα καλὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ. Ὁ πυρετὸς μὲ εἶχε πλέον ἀφήσει καὶ οὐδεμίαν ἠσθανόμην ἐνόχλησιν.

Ἔκρουσα τότε τὸν κώδωνα. Πάραυτα ὑπηρέτης τις εἰςῆλθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γράγγερ, ὅςτις μ' ἐπλησίασε περιδάκρυς. Προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀπαθής, ὅπως ἀναχαιτίσω τὰ δακρυά του.

— Ἀλλὰ δὲν ἐμάθετε λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χθεσινῆς συνεδριάσεως ; μοὶ εἶπεν.

— Τὸ μαντεύω . . . Μ' ἐκήρυξαν ἀπαγορευτέον . . . Ἔ ! καὶ τί μ' αὐτό ; . . . Παρηγορήθητε, ἀγαπητέ μου Γράγγερ, καὶ δότε μοι νὰ θλίψω τὴν χεῖρά σας καὶ νά σας εὐχαριστήσω δι' ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε

— Ἀλλά . . . νομίζω, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος κρύπτει εἰς ὅλα αὐτὰ κάτι τι μυστικόν . . . Τί συνέβη χθὲς τὸ ἑσπέρας μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κηδεμόνος σας ;

— Συγχωρήσατέ μοι, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐκμυστηρευθῶ.

— Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν προσεποιεῖσθε τὸν παράφρονα.

— Εἶνε ἀληθές.

— Ἀλλὰ τότε δὲν εἶσθε λοιπὸν παράφρων ;

— Ὄχι, δὲν εἶμαι παράφρων· ἀλλὰ πρέπει νὰ με νομίζῃ τοιοῦτον ὅλος ὁ κόσμος ἐπί τινα καιρόν . . . τοὐλάχιστον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐλευθερώσω ἓν ὄν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον.

Βεβαίως θὰ με ἠννόησε, διότι δὲν ἐπέμεινεν ἐπὶ πλέον.

Ἕπεται συνέχεια.

* * Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἡ Ἰωάννα, πλήρης ὀργῆς ὡς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς της ταύτης, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς φλογερὸν καὶ ἄγριον βλέμμα, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα συνήθως αἱ γυναῖκες ρίπτουσι κατὰ παντός, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ πληγώσῃ τὴν καρδίαν των εἰς τὰ λεπτότερα αὐτῆς μέρη.

Ἀλλ' αἴφνης, ἐννοήσασα ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον παρεξετράπη, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου μειλιχίου.

— Πᾶν ὅ,τι σοὶ προτείνω, Ἀγνή, εἶνε μία ἁπλῆ συμφωνία, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῇς εἰς ἐμέ. Οἱ ἀδάμαντες οὗτοι εἶνε ἀναφαίρετον κτῆμά σου, διότι εἶνε δῶρον τοῦ βασιλέως. Ἂν δὲ ἀποδεχθῇς τὰς προτάσεις μου, σοὶ ὑπόσχομαι, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς θυσίας σου ταύτης, νὰ σε καταστήσω εὐτυχῆ καὶ πλουσίαν καὶ νὰ σε ὑπανδρεύσω μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ σοι ἐνθυμίσῃ τὸ παρελθόν σου, διότι χάριν σοῦ θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πλούσιος καὶ εὐτυχής.

Ἡ Ἀγνὴ ἔκλαιε πάντοτε.

Ἡ ἄτιμος καὶ ἐπονείδιστος συμφωνία, τὴν ὁποίαν ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν ἡ βασίλισσα, ἦτο ἔτι μεγαλειτέρα ταπείνωσις ἢ αἱ περιφρονητικαὶ ὕβρεις αὐτῆς.

Οἱ λόγοι τῆς βασιλίσσης προὐξένησαν εἰς τὴν Ἀγνὴν τοσαύτην φρίκην, ὥστε ἀπέστρεψε μετ' ἀγανακτήσεως τὸ πρόσωπον.

— Ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα ἀνυπομόνως.

— Δὲν σᾶς ζητῶ πλέον χάριν, Μεγαλειοτάτη, ἐψιθύρισε βραδέως ἡ Ἀγνή, διότι ἔχω ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ ἐκπληρώσω τὴν θυσίαν, τὴν ὁποίαν τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει. Σᾶς ὁρκίζομαι λοιπὸν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἤδη μᾶς ἀκούει, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδω τὸν βασιλέα.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ βασιλέως ! ἀνέκραξεν ἀγρίως ἡ βασίλισσα. Πρόκειται περὶ τοῦ τέκνου σου, ἀθλία ! Τὸ ἐλησμόνησας ;

— Εἶσθε μήτηρ καὶ ὑμεῖς, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἠδέως ἡ Ἀγνή, καὶ εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε τὴν θέσιν μου. Τί θὰ ἐλέγετε ἂν σας ἔκαμνον τοιαύτην πρότασιν ;

— Ἀκριβῶς, διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ μήτηρ, εἶπεν ἡ βασίλισσα παράφορος ἐξ ὀργῆς, θέλω νά σοι ἀφαιρέσω τὸ τέκνον σου, διὰ νὰ μὴ διεκδικήσῃ ἡμέραν τινὰ τὸν τίτλον, ὁ ὁποῖος δικαιωματικῶς ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα μου δόναν Ζουάναν, τὴν ὁποίαν τὸ κράτος ἐπισήμως ἀνεκήρυξεν ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου τῆς Καστιλλίας.

— Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ἀπαθῶς ἡ Ἀγνή, δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κοιμᾶται ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ λίκνου του, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καταστῇ τόσον ἐπίφοβος ἐχθρὸς διὰ τὴν βασίλισσαν Ἰωάνναν. Σᾶς ὡρκίσθην ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδω πλέον τὸν Ἐρρῖκον, καὶ θὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου. Αὔριον θὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην, χωρὶς νὰ παραλάβω τίποτε μετ' ἐμοῦ· ἀλλὰ θέλω τοὐλάχιστον νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ὅπως εἰςῆλθον, μὲ τὸ τέκνον μου γυμνὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Παράλογος ἐπιμονή ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα

Καί, ἐγγίσασα διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων της τὸ μέτωπον τῆς Ἀγνῆς, ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὴν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν:

— Καὶ ἂν ἐπὶ τέλους ἀπῄτουν, προσέθηκεν ἀγερώχως, νά μοι παραδώσῃς τὸν βλαστὸν τοῦτον τῆς ἀκολασίας σου ;

Ἡ Ἀγνή, ἥτις μέχρι τοῦδε ἵστατο γονυπετὴς ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, εἰς τοιαύτην βαρεῖαν ὕβριν, ἠγέρθη αἴφνης ὑπερήφανος καὶ ἀπειλητική.

— Σεβάσθητε τὸ τέκνον μου ! εἶπε μετ' ἀγερώχου μητρικῆς φιλοστοργίας. Μὴ ὑβρίζετε τὸ ἀθῷον τοῦτο πλάσμα, τὸ ὁποῖον σᾶς μειδιᾷ κατὰ τὸν ὕπνον του. Εἶνε τὸ γνήσιον τέκνον τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας, Μεγαλειοτάτη. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποῖον εἶνε τὸ παιδίον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς μοιχείας ;

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ὠπισθοχώρησε, γενομένη κάτωχρος.

— Ἐρωτήσατε περὶ τοῦ ὀνόματός του εἰς ὅλην τὴν Καστιλλίαν, ἐξηκολούθησεν εὐσταθῶς ἡ Ἀγνή. Πλούσιοι καὶ πένητες, Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι, πολῖται καὶ στρατιῶται, ὅλοι μιᾷ φωνῇ θά σας ἀπαντήσωσιν : *Ὀνομάζεται Βελτρανοποῦλα ἡ νόθος !* Καὶ αὐτὴ ἡ Βελτρανοποῦλα εἶνε ἡ θυγάτηρ σας, Μεγαλειοτάτη ! εἶνε ἡ ἀληθὴς θυγάτηρ τῆς Ἰωάννας τῆς Πορτογαλλίας !

Ἡ βασίλισσα ἠσθάνθη κλονουμένους τοὺς πόδας της.

Ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ ἀπέναντι τῆς Ἀγνῆς καὶ ἐσκέπτετο ὁποία τιμωρία ἥρμοζεν εἰς γυναῖκα, ἥτις ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ τοσοῦτον καιρίως τὴν ὑπόληψιν τῆς βασιλίσσης της.

Τὰ χείλη της διεστάλησαν σπασμωδικῶς καὶ ἐψιθύρισαν μηχανικῶς τὰ ἑξῆς :

— Ἀγνή, οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἐτόλμησες νὰ προφέρῃς πρὸ ὀλίγου, ἦτο ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία κατεδίκασεν εἰς θάνατον σὲ καὶ τὸ τέκνον σου.

— Ὦ ! ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ, θὰ ὑπερασπίσῃ τὸ τέκνον του, Μεγαλειοτάτη ! ἀνέκραξε μετὰ πεποιθήσεως ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου. Ποῖός ποτε θὰ τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας ;

Ἡ Ἰωάννα ἐμειδίασεν.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ἔλθῃ, Ἀγνή, διότι ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία σοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε, δὲν ἦτο ἰδική του· τὴν ἔγραψα ἐγώ.

— Τί πειράζει ! οἱ ὑπηρέται μου θά με ὑπερασπίσωσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἐρρίκου.

— Πρὸ τῆς εἰσόδου μου εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, οἱ ὑπηρέται σου συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν λογχοφόρων μου !

Ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ νέφος ἐρυθρὸν ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς, Ἀγνή ; Κάλεσον τοὺς ὑπηρέτας σου καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλθῃ.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπάτη, εἶνε προδοσία ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Ἀγνή.

— Ἀπεναντίας εἶνε πρᾶξις δικαία, ὡραία μου νέα ! Προσέβαλες τὴν βασίλισσαν καὶ ὡς σύζυγον καὶ ὡς μητέρα. Ἡ βασίλισσα λοιπὸν θὰ ἦνε καὶ ὁ δικαστής σου.

— Ἀλλ' ὁ Θεὸς δέν θά το ἐπιτρέψῃ, εἶπεν ἡ Ἀγνή, παρατηροῦσα τὴν βασίλισσαν μετὰ προφανοῦς ταραχῆς· θὰ εἰσακούσῃ τὰ δεήσεις μου καὶ θά μ' εὐσπλαγχνισθῇ ! Εἰς αὐτὸν καὶ μόνον στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου, καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς μου, διδάσκω καὶ τὸ τέκνον μου νὰ προσεύχεται. Ὄχι· ὁ Θεὸς δέν θά μ' ἐγκαταλείψῃ· θὰ λάβῃ οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸ ἀθῷον αὐτὸ πλάσμα !

— Ὁ Θεὸς δὲν εἰσακούει τὰς δεήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν προσβάλλουσι διὰ τῶν πράξεών των, ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα μετὰ σκυθρωπότητος. Ἡ δός μοι τὸ τέκνον σου, ἢ μετὰ μίαν ὥραν . . .

Καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς τὸ κοιμώμενον τέκνον της.

— Τί ; θέλεις λοιπὸν νά το φονεύσῃς ; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Ἀγνή, περιτρέχουσα μεγάλοις βήμασι τὸ δωμάτιον, ὡς παράφρων.

— Ὦ ! θέλετε νὰ γελάσετε, Μεγαλειοτάτη, δὲν εἶνε ἀληθές ; Θέλετε νά με τρομάξετε διά νά με ἀναγκάσετε νά σας δώσω τὸ τέκνον μου ! ἀλλὰ δέν θα χωρισθῶ ποτὲ ἀπὸ τὸ τέκνον μου ! δέν θά το ἐγκαταλείψω ποτέ ! Ποτέ, ποτέ, ἐννοεῖτε ; Μή με ἀναγκάζετε περισσότερον. Δὲν δέχομαι τὴν πρότασίν σας, προσέθηκε μετ' ἀγρίας δυνάμεως· διαταξατε νά μας φονεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν δέχομαι τὴν πρότασίν σας ! Ὄχι, δὲν δέχομαι !

— Προσευχηθῆτε λοιπόν, σὺ καὶ τὸ τέκνον σου, διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ἡ ἄκαμπτος Ἰωάννα.

Καί, στρέψασα ἀποτόμως τὰ νῶτα, ἐξηφανίσθη, κλειδώσασα τὴν θύραν ἀσφαλῶς.

Εἰς τὸ βάθος τῆς μυστικῆς κλίμακος περιέμενεν αὐτὴν ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ἐραστής της.

— Ἀρνεῖται, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα. Πρέπει νὰ θέσωμεν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν μας!

Θ'

Ὁ δὸν Βελτρὰν ἐγίνωσκε καλῶς τὸ ἄκαμπτον τοῦ χαρακτῆρος τῆς βασιλίσσης. Ὅτε δὲ αὕτη τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν φοβερὰν ἀπόφασίν της, ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον λύπην διὰ τὴν δυστυχῆ νέαν, ἥτις οὐδένα ποτὲ ἔβλαψε, καὶ ἥτις, ἄνευ οὐδεμιᾶς προσωπικῆς φιλοδοξίας, εἶχε βοηθήσει αὐτόν, διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου ἐπιρροῆς της, εἰς τὴν κατὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀβίλης ἐπιχείρησίν του.

Ὅθεν ἀπεφάσισε διὰ παντὸς τρόπου νὰ τὴν σώσῃ.

— Ἰωάννα, εἶπεν εἰς τὴν βασίλισσαν μετά τινα στιγμὴν σιωπῆς, δὲν φοβεῖσαι μή πως ἡ πρᾶξίς σου αὕτη ἐπισύρει καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως;

— Ἔ! καὶ τί σε μέλει διὰ τὸν βασιλέα; ἀπήντησεν ὁρμητικῶς ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας. Μήπως περιποιεῖσαι τώρα αὐτόν, κόμη Δὲ Λεδέσμα, διότι μετενόησας ὅτι ἐδηλητηρίασας τὸν βασιλόπαιδα, τὸν ἀδελφόν του;

Ὁ δὸν Βελτρὰν ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

— Διατί ἀποκαλύπτεις μυστήρια, Ἰωάννα, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸ συμφέρον μας πρέπει νὰ μένωσι μυστικά; Ἄλλως τε γνωρίζεις ὅτι ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἦτο ἐπίφοβος ἐχθρός μας.

— Καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγνή, τὴν ὁποίαν σήμερον ὑπερασπίζεσαι, δὲν εἶνε ἐπίφοβος ἐχθρός μας, διότι ἀρνεῖται νὰ μας παραδώσῃ τὸν ὄφιν, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν θὰ κατασπαράξῃ τὸ τέκνον μας, Βελτράν;

— Ἀλλὰ τὸ τέκνον τῆς Ἀγνῆς δὲν εἶνε ἐπίφοβον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐνῷ ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἦτο ἀρχηγὸς ἰσχυροῦ κόμματος. Ἐπολέμησε καθ' ἡμῶν ὡς λέων, πᾶν ὅ,τι δ' ἔπραξα κατ' αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀληθὴς ἐκδούλευσις εἰς τὸ κράτος.

— Ὦ! ὁμολογῶ ὅτι εἶσαι μέγας πολιτικός! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Βελτράν, προσπαθῶν πάντοτε νὰ μεταπείσῃ αὐτήν, ἐγνώριζον ὅτι ἔχω ἀντιμέτωπον ἕνα ἄνδρα· ἀλλὰ νὰ κακοποιήσω, νὰ ἐγείρω χεῖρας ἀδίκους κατὰ μιᾶς πτωχῆς νέας, τῆς ὁποίας μόνον ἔγκλημα εἶνε ὅτι ἠγάπησεν ὄχι τὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας, ἀλλὰ τὸν Ἐρρῖκον...

— Λοιπὸν πιστεύεις, διέκοψεν αὐτὸν ἡ βασίλισσα, εἰς μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ προδίδουσι δυσπιστίαν καὶ ἀπάτην; Καὶ τολμᾷς νὰ το ὁμολογῇς ἐνώπιόν μου; Καὶ δὲν λέγεις καλλίτερον ὅτι ἡ καλλονή της καὶ ὄχι ἡ ἡ δυστυχία της ἢ ἡ ἀθῳότης της σοὶ ἐνέπνευσε τοσαύτην φιλάνθρωπον συμπάθειαν δι' αὐτήν;

— Εἶσαι πολὺ ἄδικος, Ἰωάννα, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας, φοβηθεὶς διὰ τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανεν ἡ συνδιάλεξις αὕτη. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν ἔχω πολυτιμότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ἢ τὸν ἔρωτά σου. Χάριν αὐτοῦ δύναμαι νὰ διαπράξω καὶ τὸ στυγερώτερον τῶν ἐγκλημάτων χάριν σοῦ δὲν ἐφείσθην οὐδ' αὐτῆς τῆς δόνας Μένσιας Δὲ Παδίλλας! Ὦ! ζήτησον ὅ,τι θέλεις παρ' ἐμοῦ, καὶ θά σε ὑπακούσω μὲ κίνδυνον τῆς τιμῆς μου καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς μου· ἀλλὰ μὴ ζητῇς παρ' ἐμοῦ νὰ γίνω συνένοχός σου, προκειμένου περὶ μιᾶς ἀτυχοῦς μητρός.

— Ἡ γυνὴ αὕτη πρέπει ν' ἀποθάνῃ, ὑπέλαβεν ἀπηνῶς ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, διότι μὲ ὕβρισε κατὰ πρόσωπον.

— Ἡ Ἀγνή;

— Ναί· αὐτὴ ἡ ἀθῴα Ἀγνή, ἡ ὁποία ἤδη ὀνειρεύεται ἴσως τὸ ἔνδοξον καὶ λαμπρὸν μέλλον τοῦ υἱοῦ της, μοὶ εἶπεν ὅτι τὸ τέκνον της εἶνε ὁ γνήσιος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας καὶ ὅτι ἡ βασιλόπαις δόνα Ζουάνα εἶνε νόθος... εἶνε *Βελτρανοποῖλα!* Ὦ! δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ὕβριν ταύτην, Λεδέσμα. Τώρα εἶσαι κύριος νὰ ἐκλέξῃς, μεταξὺ τῶν δύο μητέρων, ποία πρέπει νὰ ζήσῃ.

— Δυστυχὴς Ἀγνή! ἐψιθύρισεν ὁ δὸν Βελτράν.

— Λοιπόν, εἶσαι ἕτοιμος; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ βασίλισσα. Θέλεις νὰ ζήσῃ ἡ θυγάτηρ μας ἢ ὁ υἱὸς τῆς Ἀγνῆς;

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τοῦ σπινθηροβόλου βλέμματος τῆς Ἰωάννας καὶ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς πνιγηρᾶς.

— Ὁμίλει καὶ θὰ ὑπακούσω.

Ἡ βασίλισσα, λαβοῦσα τότε ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κόμητα, ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς ἰσόγειόν τινα αἴθουσαν, φωτιζομένην ὑπὸ μεγάλης ἀνθρακιᾶς, ἐφ' ἧς ἐκαίοντο ξηρὰ ξύλα ἐλαίας, τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ προξενῶσι καπνόν, συνεθλῶντο ἐντὸς τοῦ πυρὸς καὶ ἀνέδιδον γλυκυτάτην εὐωδίαν.

. . . . . .

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγνή, μείνασα μόνη, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ τέκνον της καὶ κατέτρωγεν αὐτὸ διὰ τῶν φιλημάτων της, ὅτε τὸ παιδίον, ὡσεὶ ἐννοήσαν τὴν λύπην τῆς μητρός του, ἤρξατο νὰ προφέρῃ ἀνάρθρους λέξεις, οἱονεὶ θέλον νὰ την παρηγορήσῃ.

— Ὦ! ἀγαπητόν μου τέκνον! τῷ εἶπε θλίβουσα αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐκοιμᾶσο καὶ δὲν ἤκουσες τὴν κακοῦργον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ σε ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός σου! Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μ' ἐδελέαζε μὲ τὰς ὑποσχέσεις της, διὰ νὰ τῇ πωλήσω τὸν Ἐρρῖκόν μου!... Εἰμπορεῖ ποτε μία μήτηρ νὰ πωλήσῃ τὸ τέκνον της; Ὄχι, δὲν θά με ἀφήσῃς ποτέ, Ἐρρῖκέ μου, ὅπως καὶ ἐγώ... Αὔριον θ' ἀναχωρήσωμεν μαζῆ... θὰ μεταβῶμεν...

Διεκόπη· θλιβερά τις ἀνάμνησις διῆλθε τοῦ νοός της καὶ δύο δάκρυα θερμὰ ἐπεφάνησαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της.

— Ὦ! πάτερ μου, πάτερ μου! ἐψιθύρισε.

Εἶτα δέ, σπογγίσασα τὰ δάκρυά της, ἐξηκολούθησε.

— Θὰ μεταβῶμεν ὅπου ὁ Θεὸς μᾶς ὁδηγήσῃ. Δὲν θὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ ἢ τὸν μικρὸν κυανοῦν σου πῖλον... Τὸν ἠγάπας τόσον πολύ, Ἐρρῖκέ μου!... Ἐμειδίας καὶ ἐχόρευες ὅτε τὸν ἐφόρεις!... Δὲν θά σε ἀφήσῃ, ἄγγελέ μου, ἡ Παναγία μου... Ὦ! σ' ἐδίδαξα νὰ δέεσαι εἰς αὐτὴν κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν!... καὶ τώρα γνωρίζει τὴν γλυκεῖαν φωνήν σου καὶ δὲν θά σε ἀφήσῃ, ὅταν σὲ ἀκούσῃ νά την παρακαλῇς...

Καὶ ὁ νοῦς της ἐπανῆλθε τότε εἰς τὴν βασίλισσαν.

— Ἀλλὰ τί ἤθελε νά σε κάμῃ ἐκείνη ἡ ἄσπλαγχνος, ἡ κακοῦργος γυνή;... Νά σε κλείσῃ ἴσως; εἴς τινα φυλακήν;... καὶ ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνα τὰ λίθινα κλωβία, νά σε ἀφήσῃ νὰ μεγαλώσῃς, διὰ νά μου γίνῃς ἀδύνατον καὶ καχεκτικόν;... Δὲν θὰ ἀνέπνεες πλέον ἐλεύθερον ἀέρα, δὲν θά μου ἐκοιμᾶσο πλέον μειδιῶν εἰς τὰς ἀγκάλας μου... καὶ δὲν θὰ ἠσθάνεσο πλέον τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων!... Εἰς τὴν φυλακήν! Θεέ μου! τὸ τέκνον μου! Εἶνε δυνατόν;

Καί, ταῦτα λέγουσα, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Καὶ εἶδεν ἀναθρώσκοντα πυκνὰ νέφη καπνοῦ καὶ ὑψούμενα βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐκπλαγεῖσα, ὥρμησε πρὸς τὸν ἐξώστην καὶ παρετήρησε τὰ νέφη ἐκεῖνα τοῦ καπνοῦ, ἅτινα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑψούμενα, ἐκάλυπτον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἀπέκρυπτον εἰς αὐτὴν τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα.

Ὅλος ὁ κῆπος, μὲ τὰ εὔοσμα καὶ ὡραῖα ἄνθη του καὶ τὰ ὑψίκορμα δένδρα του, ἐν ἀκαρεῖ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἔντρομος ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου· ἀλλ' ἡ μυστηριώδης θύρα ἦτο ἔξωθεν κεκλεισμένη... Εἶχε τὴν κλεῖδα ἡ βασίλισσα.

Τὸ δυσεξήγητον τοῦτο συμβὰν ἐπηύξησε τοὺς φόβους της.

Ἥρπασε τότε μικρὰν ἀργυρᾶν συρίκτραν καὶ ἐσύριζεν ἰσχυρῶς. Ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο πρὸς βοήθειάν της, ὅπως προεῖπεν ἡ Ἰωάννα.

Ἡ Ἀγνὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην.

Τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ εἶχον ἤδη ἀραιωθῆ, καὶ φλόγες πυρὸς περιεκύκλουν τὴν οἰκίαν.

Πάραυτα ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος, ἀλλὰ συγχρόνως ἠσθάνθη ὑπὸ τοὺς πόδας της ἀσυνήθη θερμότητα, ἥτις ἐτρόμαζεν αὐτήν.

Ἡ νὺξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει, καὶ σκότος βαθὺ ἠπλοῦτο καθ' ὅλον τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἀγνὴ ἤγειρε διὰ τρεμούσης χειρὸς ἄκραν τινὰ τοῦ τάπητος, ὅστις ἐκάλυπτε

τὸ ἔδαφος, καὶ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος ἀπέναντι ἐρυθρῶν τινων σπινθήρων, οἵτινες ἔλαμπον εἰς τὸ σκότος.

Μετ' ὀλίγον οἱ σπινθῆρες ἐκεῖνοι ηὐρύνθησαν καὶ μετεβλήθησαν εἰς μικρὰς γλώσσας πυρός, αἵτινες ὁλοὲν κατέτρωγον τὸ ἔδαφος, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξήρχοντο ἐκ διαφόρων ὀπῶν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ αἱ ὀπαὶ αὗται μετεβλήθησαν εἰς μίαν καὶ μόνην μεγάλην ὀπήν, ἀναπέμπουσαν φλόγας πυρὸς φοβερὰς καὶ ἀπειληπικάς.

Ἡ νεκρὰ μήτηρ ἔρριξε τότε κραυγὴν φοβερὰν ἀπελπισμοῦ καὶ ἀπογνώσεως. Ἔβλεπε ἑαυτὴν ἐγκαθειργμένην μετὰ τοῦ τέκνου της ἐντὸς φυλακῆς, περικυκλουμένης ὑπὸ ἀδηφάγου πυρός.

Ὁ θάνατος ἦτο ἀναπόφευκτος.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας εἶχε τηρήσει τὸν λόγον της.

Οὐδὲν ἧσσον ἡ Ἁγνὴ ἤλπιζε πάντοτε.

Ἀκίνητος πρὸ τοιούτου καταπληκτικοῦ θεάματος, ἤκουε τὸν τριγμὸν τοῦ πυρὸς μὲ καρδίαν συντετριμμένην καὶ δακρύοντας ὀφθαλμούς.

Καὶ ὅμως ἤλπιζεν, ἤλπιζεν ἔτι.

Ἂν ἡ θεία χάρις ἐφώτιζε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἀπέστελλεν αὐτὸν εἰς βοήθειάν της;

Ἀλλά, φεῦ! καὶ ἡ ἐλπὶς αὕτη τὴν ἐγκατέλειψεν.

Ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς Ἰωάννας.

— Ὄχι, δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ Ἐρρῖκος! τῇ εἶχεν εἴπῃ πρὸ ὀλίγου.

Καὶ ἡ τάλαινα μήτηρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν περιλύπως καὶ ἀνέμενε καρτερικῶς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον.

Ἀλλ' αἴφνης ἤγειρε τὴν κεφαλήν.

Ἀκτὶς ἐλπίδος ἐφώτισε καὶ πάλιν τὸ πνεῦμά της.

Ἡ δυστυχής! ἀνεμνήσθη τοῦ πατρός της.

Φεῦ! ἂν ὁ γενναῖος καὶ ἐνάρετος βυρσοδέψης ἐμάνθανε τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέτρεχεν ἡ θυγάτηρ του, πῶς θὰ ἐλησμόνει τὴν ὀργήν του! πῶς θὰ ἐπέτα πρὸς αὐτήν, καὶ θὰ τὴν ἔσωζε, καὶ θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον διὰ τὸ τέκνον της, τὸ ἀτυχὲς καὶ ἀθῷον ἐκεῖνο πλάσμα!

Ἀλλά, φεῦ! ὁ Περεγῖλος ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἁγνὴ ἐκοιμᾶτο ἀμέριμνος, βαυκαλιζομένη ὑπὸ τοῦ ἐνόχου ἔρωτός της, καὶ δὲν ἤρχετο!

Δύο μόνον ὄντα ἐγνώριζον τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, δύο θανάσιμοι ἐχθροί της. ἡ βασίλισσα καὶ ὁ δὸν Βελτράν.

Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς γυνὴ θὰ προσέπιπτεν εἰς τοὺς πόδας των!

Καὶ ἔκλινεν αὖθις τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ κλαύσῃ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ φωνάξῃ βοήθειαν!

Αἴφνης ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος, πνιγεὶς ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ἐξύπνησε καὶ θαμβωθεὶς ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν φλογῶν ἤρξατο νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Ἡ Ἁγνὴ ὥρμησε τότε πρὸς τὴν θύραν μετ' ἀπελπιστικῆς μανίας· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ διασείσῃ αὐτήν.

— Ἔλεος! ἔλεος! ἀνέκραξε τότε ἡ δυστυχὴς μήτηρ· ἀφήσατέ με ν' ἀποθάνω, ἀλλὰ σώσατε τὸ τέκνον μου! Σᾶς τὸ δίδω, σᾶς τὸ δίδω, σώσατέ το! Ἂς με λησμονήσῃ, ἂς μὴ μαθῇ ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς μητρός του, οὔτε τοῦ πατρός του, ἀλλ' ἂς ζήσῃ! Θέλω νὰ ζήσῃ! Ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου τὸ τέκνον μου καὶ φώτισον τὸ πνεῦμα τῆς βασιλίσσης, ἵνα λάβῃ οἶκτον δι' αὐτό! Εἶνε γυνή, εἶνε μήτηρ καὶ αὐτή, καὶ θά με λυπηθῇ καὶ θὰ σώσῃ τὸ τέκνον μου!

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἤκουσε τοὺς σπαρακτικοὺς στεναγμοὺς τῆς Ἁγνῆς καὶ ἄκουσα ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν της συγκεκινημένην.

Ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέβας παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν θέλω νὰ ἐπισύρω τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου καὶ τῆς δόνας Ζουάνας, εἶπεν ἡ βασίλισσα ζωηρῶς. Ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ὑπέφερε πολύ. Ἀφοῦ μᾶς δίδει τὸ τέκνον της, ἄς την ἀφήσωμεν νὰ ζήσῃ.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ὥρμησε τότε πρὸς τὴν μυστηριώδη κλίμακα, ἀλλ' αἱ βαθμῖδες αὐτῆς, τριζουσαι ὑπὸ τοὺς πόδας του, δὲν ἐδύναντο νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐτόν. ὅπως ἀναβῇ, οἱ δὲ τοῖχοι, φλογισθέντες ὑπὸ τοῦ πυρός, κατέκαιον τὰς χεῖράς του, προσπαθοῦντος νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του.

Ὅθεν, ἀπαυδήσας, ἐπανῆλθε πλησίον τῆς βασιλίσσης.

— Εἶνε πλέον ἀργά, Μεγαλειοτάτη, τῇ εἶπε ψυχρῶς ὁ δὸν Βελτράν.

Αἱ φλόγες, σπινθηροβολοῦσαι, εἶχον ἤδη περιζώσει ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

Ἡ Ἁγνὴ δὲν ἐκραύγαζε πλέον. Ἐδέετο γονυπετὴς ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐνόμιζε μὲν κοιμώμενον, ἀλλά, φεῦ! ἦτο ἤδη ἄπνουν.

Πρώτην φορὰν τότε οἱ δύο ἐκεῖνοι συνένοχοι ᾐσχύνοντο ν' ἀτενίσωσιν ἀλλήλους καὶ ἵσταντο ἀκίνητοι καὶ σκεπτόμενοι.

Ἀλλ' αἴφνης, πέριξ τῆς πυρπολουμένης οἰκίας ἀντήχησαν ποδοκροτήματα ἵππων· πάραυτα δὲ ἀναμέσον τῆς ὑπερύθρου λάμψεως τῶν φλογῶν, διέκρινον δύο ἄνδρας ἀφιππεύοντας καὶ ἀποροῦντας ἐπὶ τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ θεάματι.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος καὶ ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας.

— Ποῖος λοιπὸν ἐτόλμησε νὰ πυρπολήσῃ τὴν οἰκίαν τῆς Ἁγνῆς; ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ βασιλεύς, ρίπτων περὶ αὐτὸν βλέμμα ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον. Δυστυχία! δυστυχία! καὶ νὰ μὴ μάθω τίποτε διὰ νὰ τρέξω νὰ την σώσω! Ἀλλ' οἱ ἔνοχοι; ποῦ εἶνε οἱ ἔνοχοι;

— Οἱ ἔνοχοι, Μεγαλειότατε, κατέχουσιν ὑψηλὰς θέσεις, ὑπέλαβεν ὁ συνωμότης, καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίστανται ἀπρόσβλητοι ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, ὅστις ἵστατο ἀκίνητος καὶ μὲ ξίφος γυμνόν, ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν βασίλισσαν.

Ἡ δὲ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας. ἔτεινεν ἀποτόμως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλένναν καὶ τῷ εἶπεν ἀγερώχως.

— Παραμερίσατε, κύριε Θέλω νὰ ἐξέλθω.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔνευσε τότε εἰς τὸν μαρκήσιον ν' ἀφήσῃ εἰς αὐτὴν ἐλευθέραν τὴν δίοδον καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς:

— Μαρκήσιε Δὲ Βιλλένα, ἐντέλλομαι εἰς ὑμᾶς ν' ἀναγγείλητε ἐκ μέρους μου εἰς τὴν δόνα Ἰσαβέλλαν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναγνωρίσω αὐτὴν ὡς νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῆς Καστιλλίας

Ἡ Ἰωάννα ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου βλέμμα ἄγριον καὶ ἀπειληπικόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν ἀταράχως.

— Θὰ διακηρύξω δὲ δημοσίᾳ ὅτι ἡ δόνα Ζουάνα οὐδὲν δικαίωμα πλέον ἔχει ἐπὶ τοῦ θρόνου

Ἡ βασίλισσα ᾐσθάνθη πάλλουσαν σφοδρῶς τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ λέξιν.

Καὶ ἡ οἰκία τῆς Ἁγνῆς ἐκαίετο ὁλοέν.

Ὁ δὸν Βελτρὰν ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἤδη δέ, ἀποτεινόμενος πρὸς ὑμᾶς καὶ τοὺς φίλους σας, μαρκήσιε Δὲ Βιλλένα, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, ἐλησμόνησα ἤδη τὸ παρελθόν, κολακεύομαι δὲ νὰ πιστεύω, ὅτι καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀγαθῶν προθέσεων ἐμφορεῖσθε. Ἅπασαι αἱ δημευθεῖσαι περιουσίαι θὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τοὺς κυρίους των, πάντες δὲ οἱ ἐπαναστάται, οἱ ὁποῖοι κρατοῦνται εἰς τὰς φυλακάς, θ' ἀποφυλακισθῶσιν.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἐκ βαθυτάτου ὕπνου.

Ἡ οἰκία τῆς Ἁγνῆς ἦτο ἤδη σωρὸς ἐρειπίων.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὑποκλίνας, ᾠσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως.

— Ἐπὶ τέλους, τῷ εἶπεν εὐμενῶς ὁ Ἐρρῖκος, ἐπειδὴ εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀφαιρέσω ἀπὸ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα τὴν ἐμπιστοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε περιέβαλλον αὐτόν, πέποιθα, μαρκήσιε Δὲ Βιλλένα, ὅτι ἀναπληρῶν αὐτόν, θὰ φανῆτε ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν μου, πρὸς δόξαν καὶ εὐημερίαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους μου.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις, ὡς δίστομος μάχαιρα, διεπέρασαν τὴν καρδίαν τοῦ δὸν Βελτράν.

— Ὑμεῖς δέ, προσέθηκεν ὁ Ἐρρῖκος εἰρωνικῶς ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, ἐξακολουθεῖτε τὸ εὐγενὲς ἔργον σας. Μετὰ τοσούτους κόπους καὶ ἀγῶνας, θὰ ἔχετε βεβαίως ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Πηγαίνετε, θὰ ᾐσυχάσετε ἐκεῖ, ὅπου ᾐσυχάζωσι καὶ ἄλλοι ὅμοιοί σας.

Καὶ οἱ δύο συνένοχοι ἀπεμακρύνθησαν ἐκεῖθεν μὲ πόδας κλονουμένους, ὡς κατάδικοι ἀγόμενοι εἰς τὸ ἰκρίωμα.

Ἀμφότεροι ἀπέθανον εἰς τὰς φυλακάς.

Ἡ δὲ δόνα Ζουάνα ἐνεκαθείρχθη εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν φυλακήν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ της εἶχε προορίσει διὰ τὸ τέκνον τῆς Ἀγνῆς.

Σ.**

ΤΕΛΟΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΜΟΡΕ

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Α΄

Ἐὰν ἀνεστράφητε μετ' ἐρασιτεχνῶν, ἀγαπᾶτε δὲ τὴν καλὴν μουσικήν, θὰ ἠκούσατε βεβαίως νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ μεγάλου μελοποιοῦ SALVATORA Ἐάν ποτε εἰσῆλθατε εἰς τὸ θέατρον τῆς *Scala* ἐν Μιλάνῳ, εἰς τὸ τῆς *Argentina* ἐν Ρώμῃ, εἰς τὸ τῆς *Fenice* ἐν Βενετίᾳ, εἰς τὸ τοῦ *San-Carlo* ἐν Νεαπόλει, θὰ ἠκροάσθητε ἀναμφιβόλως τῶν θελκτικῶν μελῳδιῶν, δι' ὧν οὗτος ἐπροίκισε τὴν πατρίδα του. Ἐὰν δὲ ἔχητε ἀγαθὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τεθλιμμένην, βαθέως θὰ συνεκινήθητε καὶ θὰ ἠσθάνθητε, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, μετὰ τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην ἁρμονίαν, ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ρεμβάσητε.

Ὁ Salvatora ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ὁ δημοτικώτερος μελοποιὸς πάσης τῆς Ἰταλίας. Ἡ Ἰουλιέττα, ἣν ὠνόμαζε θυγατέρα του, ἦτο ἡ προσφιλὴς αὐτοῦ μαθήτρια.

Ἐν Νεαπόλει, ἑσπέραν τινά, ἐνῷ διηυθύνετο εἰς *San - Carlo* καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας, ἔστη αἴφνης οἱονεὶ καταπλαγείς. Εἰς τὴν πλατεῖαν, παιδίσκη βοημὴ ἐτραγῴδει, τὸ δὲ πλῆθος περιεκύκλου αὐτὴν καὶ ἐχειροκρότει. Ὁ Salvatora ἐπλησίασε καὶ ἠκροάσθη.

Ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἔμεινεν ἔκθαμβος καὶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν μετέβη εἰς τὸ θέατρον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ Ἰουλιέττα ἦτο μαθήτρια τοῦ μελοποιοῦ Salvatora.

. . . . . .

Ὁ μελοποιὸς εἶχε διέλθει τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, καὶ ἠθέλησε, πρὶν ἀποθάνῃ, νὰ ἴδῃ τὴν Γαλλίαν. Μετέβη λοιπὸν εἰς Παρισίους μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἐκεῖ βλέπομεν αὐτοὺς ὁμοῦ εἰς μικρὰν κατοικίαν ἐν τῷ τετάρτῳ πατώματι οἰκίας, κειμένης εἴς τινα τῶν ἧττον συχναζομένων ὁδῶν, τῆς περὶ τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου ἐρήμου συνοικίας. Ἐνώπιον ὀγκώδους καὶ παλαιοῦ βιβλίου μουσικῆς ὁ Salvatora ἐξετέλει διὰ τοῦ βιολίου του γλυκυτάτας συμφωνίας, ἃς ἡ ἠχηρὰ καὶ δονουμένη φωνὴ τῆς Ἰουλιέττης, ἱσταμένης ὀρθίας παρ' αὐτῷ, καθίστα ἐπαγωγοτέρας ἔτι.

Ὁ Salvatora ἀφῆκε τὸ βιολίον του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ τόξον ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Εἶναι ὡραῖον! ὑψηλόν! μεγαλοπρεπές! ἀνέκραξε· δὲν ἔχει οὕτως Ἰουλιέττα;

— Ναί, πάτερ μου.

— Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ ἤκουεν ἐκ τοῦ τάφου ὁ γέρων διδάσκαλός μου, ὁποίαν ἀγρίαν κραυγὴν θὰ ἄφινε!

— Πιστεύετε, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀμφιβάλλουσα καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα . . .

— Ἐὰν τὸ πιστεύω! . . . ὤ! πῶς τολμᾷς νὰ μὲ ἐρωτήσῃς, σύ, τῆς ὁποίας τὸ οὖς τόσον καλῶς ἀντιλαμβάνεται τῆς καλῆς μουσικῆς, σύ, ἡ ἀληθὴς καλλιτέχνις; Ἀγνοεῖς λοιπὸν ὅτι οὐδέποτε ἠκούσθη μελόδραμα ὡς τὸ ἰδικόν μου; ὄχι, ὄχι, ποτέ!

Καὶ ὁ μελοποιὸς ἐνεθουσιάσθη.

— Οὔτε ὁ κωμικὸς συνθέτης DEL BUINI, οὔτε ὁ διδάσκαλος SOMELLI, οὔτε ὁ CIMAROSA, οὔτε ὁ ZINGARELLI καὶ ὁ δημοτικὸς τῆς Βενετίας CHIOZZETO συνέθεσαν τοιοῦτον ἀριστούργημα, σοὶ τὸ ὁμνύω, Ἰουλιέττα.

— Ἀλλὰ τότε, πάτερ μου, ἐὰν ἔχετε τοιαύτην πεποίθησιν εἰς τὸ ἔργον σας, σεῖς, ὅστις μετὰ τοσαύτας ἐπιτυχίας δὲν ἀπατᾶσθε, διατί δὲν τὸ παρουσιάζετε εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος;

— Διατί! ἐρωτᾷς διατί;

— Βεβαίως.

— Διότι, κόρη μου, δὲν ἐσήμανεν ἔτι ἡ ὥρα· σήμερον τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἐννοηθῶ. Τὰ πνεύματα δὲν εἶναι ἀρκούντως ἤρεμα· ἰδὲ εἰς ποῖον αἰῶνα ζῶμεν, ὁ ποία τάσις εἰς τὴν πεζογραφίαν μᾶς περιβάλλει.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, μεθ' ὕφους κἄπως ἐπιπληκτικοῦ, ἦτο καὶ τοῦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων διὰ τοὺς ὁποίους ἀπήλθομεν τῆς Ἰταλίας καὶ ἤδη μένομεν εἰς Γαλλίαν.

— Εἶν' ἀληθές, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμείνωμεν.

— Ἂς περιμείνωμεν, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα στενάζουσα.

— Ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἐγωϊστής, ἀνέκραξεν ὁ γέρων μελοποιός, ὁμιλῶν περὶ τοῦ μελοδράματός μου καὶ αἰωνίως περὶ αὐτοῦ! καὶ δὲν ἐσκέφθην ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν ἔχω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω ἐπιστολήν.

— Ἐπιστολήν; . . . εἰς ἐμέ;

— Ναί, ἀλλ' ἤδη μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅστις τὴν ἔγραψε.

— Μήπως ἆρά γε εἶναι; . . . ἤρξατο λέγουσα ἡ νεᾶνις.

— Τελείωνε τὴν φράσιν σου, Ἰουλιέττα.

— Ὁ Λέων, καλέ μου πάτερ.

— Ναί, ὁ Λέων, ἀνέκραζεν ὁ γέρων μετὰ χαρᾶς, αὐτός, ἔρχεται. Ἰδέ, ἰδέ, ἀνάγνωθι τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας ἔγραψε μὲ τὴν ἰδίαν του χεῖρα· λέγει ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὅσον οὐδέποτε, ὅτι σὲ λατρεύει, Ἰουλιέττα, ὅτι, δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς σέ, ὅτι, ἀφ' ὅτου ἐχωρίσθητε, παίζῃ τὸ βιολίον του ὡς χυδαῖος βιολιστής, συγχέει τὸν LOTTI μὲ τὸν COCCHI, χάνει τὴν φωνήν του, τὸ λογικόν του, τὴν χαράν του.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα δεικνύουσα τοὺς λευκοτάτους αὐτῆς ὀδόντας, τραγῳδεῖ κακῶς, εἶναι παράφρων ὡς ποιητὴς καὶ μελαγχολικὸς ὡς γερμανός. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ χάσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει;

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Ἰουλιέττα ἀνέμενε τὸν Λέοντα, ἐν δὲ τῇ ἀνυπομονησίᾳ, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἐν τῇ χαρᾷ, ἐν τῷ φόβῳ αὐτῆς, ἐλησμόνησε τὸν γέροντα μελοποιόν.

— Ἂν δὲν ἤρχετο, πάτερ μου; . . . . εἶπεν· ἡ ὁδὸς εἶναι μακρὰ ἀπὸ τῆς Βενετίας εἰς Παρισίους· ἂν τῷ συνέβη δυστύχημα;

— Οὐδὲν κακὸν θὰ τῷ συμβῇ, ἀπήντησεν ὁ Salvatora· ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς ἐρωτευμένους

— Ὦ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, μὲ καθησυχάζετε.

Τὸν ἠγάπα τὸν Λέοντα ἡ μελαγχροινὴ κόρη. Ἦτο ὡραία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ἦτο ὡραῖος, Ὅτε ἦτο μικρὸν παιδίον ὁ Λέων ἔπαιζεν εἰς τὰς πλατείας μετὰ τῆς Ἰουλιέττης· κατόπιν, νεανίας γενόμενος, ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτῆς ἐν ταῖς παραλίαις, κατοπτρίζων τὸ νεκρὸν αὐτοῦ πρόσωπον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πεφιλημένης του.

Πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾆσμα ἀπεκοίμησεν αὐτούς, διεγεῖρον ἐν ταῖς καρδίαις των τὸ αἴσθημα τῆς τέχνης καὶ τὴν πρώτην σκέψιν τοῦ ἔρωτος. Καὶ περιήρχοντο οὕτως τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας τραγῳδοῦντες διὰ νὰ ζῶσι, καὶ ζῶντες διὰ ν' ἀγαπῶνται. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐπροίκισεν αὐτοὺς διὰ τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς, τῆς ἀμεριμνησίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς πᾶν τὸ μέγα καὶ ὡραῖον. Ἐκοιμῶντο πολλάκις εἰς τὰ ἐρειπωμένα περίστηλα ἀρχαίου τινος ναοῦ ἢ ὑπὸ τὰς ἐκ μαρμάρου μεγαλοπρεπεῖς εἰσόδους τῶν παλατίων τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου τούτου· καὶ ἠγείροντο τὴν πρωΐαν εὐτυχεῖς. Ὅπως τὰ πτηνά, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ἐχαιρέτων τὸ λυκαυγὲς δι' εὐφροσύνων ᾀσμάτων. «Καλῶς ἦλθεν ἡ νέα ἡμέρα!» ἀνέκραζεν ὁ Λέων. « Ἰδοὺ ὁ ἥλιος διὰ τοὺς πτωχοὺς τοὺς μὴ ἔχοντας κατοικίαν, » ἔλεγεν ἡ Ἰουλιέττα. Καὶ ὁ ἥλιος ἔδυεν πρὶν ἢ ἐκλείψῃ τὸ μειδίαμα ἐκ τῶν χειλέων τῶν εὐτυχῶν τούτων παιδίων.

Ἀλλὰ τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ἔδει ὁ Λέων καὶ ἡ Ἰουλιέττα νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν πλάνητα καὶ περιπετειώδη ἐκεῖνον βίον. Ὥρωσαν ἔρωτα αἰώνιον καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα ἑνωθῶσιν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι καλλιτέχναι διαπρεπεῖς καὶ ἀνταξιοι ἑαυτῶν. Ὁ Λέων ἀπῆλθεν εἰς Ρωσσίαν καὶ ἐκεῖθεν, ταξειδεύων ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, διῆλθε διὰ τῆς Βιέννης, τῶν Βρυξελλῶν καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα διωρίσθη πρῶτος βιολιστὴς τοῦ θεάτρου *Fenice* ἐν Βενετίᾳ. Ἡ Ἰουλιέττα ἐσπούδαζε παρὰ τῷ Salvatora καί, ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοιούτου διδασκάλου, ἡ ἔμπνευσις ταχέως διηγείρετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μικρᾶς βοημῆς. Μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ *San - Carlo* τοσοῦτον ἐπέτυχεν, ὥστε τὰ μεγάλα θέατρα ἠμφισβήτουν αὐτήν· ἐδέησε δ' ἡ Ἰουλιέττα οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ν' ἀναλάβῃ, ἀλλὰ ὁτὲ μὲν εἰς τοῦτο ὁτὲ δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ θέατρον ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς δόξης καὶ τῶν τιμῶν πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας.

Πρωΐαν τινὰ ἠσθάνθη ἑαυτὴν κεκοπιακυῖαν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν ἦτο ὡς ἄλλοτε ἠχηρὰ καὶ ἐφοβήθη.

— Ἂς φύγωμεν, εἶπεν εἰς τὸν Salva-

tora, ὅστις ὠνειρεύετο νὰ ἴδῃ διδασκόμενον τὸ μελόδραμά του ἐν Παρισίοις.

— Ἂς φύγωμεν, ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς ὁ μελοποιός. Ὁ Λέων θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ.

Καὶ ἀπῆλθον, πεποιθότες εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν τύχην καὶ τὴν πίστιν τοῦ Λέοντος. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον, διότι ὁ μνηστὴρ τῆς Ἰουλιέττης, ἐλεύθερος τέλος πάσης ὑποχρεώσεως ἔσπευσεν εἰς Παρισίους.

— Δὲν ἦτο πλέον βίος αὐτός, εἶπεν.

— Οὔτε δι' ἡμᾶς, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὦ! ναί, εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐπαναβλέποντές σε, ἀνέκραξεν ὁ γέρων Salvatora· εἰξεύρεις ὅτι τὸ μέγα μελόδραμά μου, τὸ ἀριστούργημά μου, ἐτελείωσε καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸ ἀκούσῃς;

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα καταβιβάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὦ! εἶν' ἀληθές, εἶμαι παράφρων, εἶπεν ὁ μελοποιὸς τύπτων τὸ μέτωπον. Τί διάβολον! ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἦλθες... Ἀλλά, ὡς βλέπεις, τέκνον μου, ἐκεῖ, εἶπε δεικνύων τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς, ἀφιέρωσα ὅλην τὴν ψυχήν μου καὶ πάσας τὰς σκέψεις μου· εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔζησα ἔτη καὶ ἀπεκοιμήθην εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα.

Καὶ ὁ γέρων Salvatora ὁλονὲν ἐνεθουσία. Ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ μέτωπόν του ἐφωτίζετο ὑπὸ αἰφνιδίας λάμψεως, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον.

Ἀλλ' οἱονεὶ αἰσχυνθεὶς ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον ὡμίλησε:

— Τέκνα μου, εἶπε, λησμονῶ ὅτι πρὸ ἔτους καὶ πλέον χωρισθέντες θὰ ἔχητε πολλὰ νὰ εἴπητε, πολλά, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφορῶσιν ἐμὲ τὸν γέροντα, ὅστις μόνον νὰ φλυαρῶ γνωρίζω.

— Πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, δὲν πιστεύω νὰ νομίζητε ὅτι σεῖς εἶσθε τὸ ἐμπόδιον.

— Ὄχι, ὄχι! σᾶς ἀφίνω, τέκνα μου. Ἄλλως τε θέλω νὰ ἐργασθῶ ἀπόψε.

Καὶ ὁ γέρων Salvatora ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἰουλιέττην, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος καὶ ἀπεσύρθη φέρων ὑπὸ μάλης τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς.

Τὰ δύο παιδία, μόλις συγκρατοῦντα τὰ δάκρυά των, τὸν ἠκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ὁ ἀγαθὸς γέρων! ἐψιθύρισεν ὁ Λέων.

— Πάντοτε μὲ τὸ μελόδραμά του, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρόν του.

— Καὶ σὺ τί ὀνειρεύεσαι, Ἰουλιέττα μου; ἠρώτησεν ὁ Λέων λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν

— Σέ Λέων μου.

— Πάντοτε;

— Ὦ! ἐὰν ἐγνώριζες πόσον αἱ ἡμέραι εἶναι μακραὶ ἀφ' ὅτου εἶμαι μακρὰν ἀπὸ σέ· ποσάκις δὲν ἐπόθησα τὰ ράκη τῆς βοημῆς καὶ τὸ βλέμμα σου. Λέων, τὸ βλέμμα σου προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ὅταν τὸ πλῆθος μὲ ἤκουε, τὸ μειδίαμά σου ὅταν μὲ ἐχειροκρότει.

— Καὶ τὸ πλῆθος δὲν ἦτο ἀχάριστον καὶ πάντοτε σὲ ἐχειροκρότει, σέ, τὴν ὡραιοτέραν κόρην τῆς Νεαπόλεως, σέ, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ συνεκίνει τὴν καρδίαν ὅλων τῶν ὑπερηφάνων εὐπατριδῶν μας· σέ, τὴν βασίλισσαν τῆς καρδίας μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον ἡ μικρὰ νεαπολιτανὴ τραγῳδίστρια, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὄχι, τώρα εἶσαι ἡ πρώτη ἀοιδὸς τῆς Ἰταλίας.

— Τὸ πιστεύεις; ἠρώτησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

— Τὸ ὄνομά σου εἶνε ἀκόμη εἰς ὅλων τὰ στόματα. Ἂν ἤθελες νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ θέατρον *Fenice*, θὰ σὲ ἐκάλυπτον ὅλην διὰ χρυσοῦ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, Ἰουλιέττα μου, ν' ἀναγεννήσῃς τὴν δόξαν τοῦ Salvatora, ἀναλαμβάνουσα νὰ ὑποκριθῇς τὸ μέρος τῆς βασιλίσσης ἢ τὸ τῆς κομήσσης.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, ἔχω ἴσως τί καλλίτερον, καὶ ἡ δόξα τοῦ γέροντος πατρός μου οὐδὲν θὰ χάσῃ.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἄνοιξε μικρὸν ἐξ ἐβένου κιβώτιον, ἐξ οὗ ἔλαβε χάρτην, τὸν ὁποῖον ἐκτυλίξασα ἔδειξεν εἰς τὸν Λέοντα.

— Ἀνάγνωθι, τῷ εἶπεν.

Ὁ Λέων ἀνέγνωσε.

— Εἶναι τὸ συμβόλαιόν σου διὰ τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος! ἀνέκραξε.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἀλλ' ὁμίλει σιγά· ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ εἴπω τι πρὶν τὸ ἐπιδοκιμάσῃς.

— Παιδίον! εἶπεν ὁ Λέων, ἀφοῦ σὺ εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τοιαύτην τύχην, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχής.

— Εὐχαριστῶ, Λέων, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττα, ἐναγκαλιζομένη τὸν μνηστῆρά της καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ Salvatora εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Ἔλα, ἔλα, εἶπε, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιταχύνωμεν τὸν γάμον σας.

Β'

Ὁ Λέων μετεκλήθη εἰς Νεάπολιν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεώς του καὶ ἵνα παραστῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς θνησκούσης μητρός του. Ὁ Salvatora εἰργάζετο πάντοτε εἰς τὸ ἀριστούργημα, ὅπερ θὰ τὸν καθίστα ἐπιφανῆ, ἡ δὲ Ἰουλιέττα εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ᾄδουσα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ἰουλιέττας ἐθαυμάσθη πλέον τῆς τέχνης αὐτῆς, ὁσάκις δ' ἐν ταῖς εἰδοποιήσεσιν ἐφαίνετο τὸ ὄνομά της, τὸ πλῆθος συνέρρεε καὶ τὸ θέατρον ἐπληροῦτο. Ἅμα ἐνεφανίζετο, ἡ σκηνὴ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων.

Ἀλλ' ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς ἠθοποιούς, ἡ Ἰουλιέττα περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἐξ ἐπαγγέματος ἐκείνων ἐραστῶν, οἵτινες παντοιοτρόπως προσεπάθουν νὰ τὴν προσελκύσωσιν. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰς τοιαύτας ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις ἡ ὡραία Νεαπολιτανή, ἧς ἡ καρδία ἐπληροῦτο ὑπὸ ἔρωτος ἀγνοῦ καὶ διαπύρου διὰ τὸν Λέοντα.

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν της ἦτο εἷς κυρίως, ὅστις κατεδίωκεν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἀδιακόπως τὴν παρηνόχλει.

Ὠνομάζετο ὑποκόμης *Chamade* Ἦτο υἱὸς καλῆς οἰκογενείας ἐκ Poitou καὶ εἶχεν εἰσόδημα πεντήκοντα χιλιάδων λιβρῶν, ὅπερ εἶχε κατασπαταλήσει, καθ' ἣν ἐποχὴν συναντῶμεν αὐτόν, διότι ἀπὸ τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας διῆγε τὸν βίον ἐν ἀσωτίαις καὶ ἦτο ἤδη τριακονταετής.

Ὁσάκις ἡ Ἰουλιέττα ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸν ἀπέφευγε, καὶ εὕρισκε τρόπον νὰ μὴ συναντᾶται μετ' αὐτοῦ. Ἑσπέραν τινὰ μάλιστα εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸ τῆς ὥρας, ἵνα μὴ ἀπαντᾷ εἰς τὰς αὐθάδεις ἐρωτήσεις του. Πολλάκις εὗρε μεταξὺ τῶν ἀνθέων ἐπιστολὰς φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑποκόμητος, τὰς ὁποίας ἔρριπτεν εἰς τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ. Ἑσπέραν τινά, καθ' ἣν τὴν εἶχε παρενοχλήσει μετὰ πλείονος ἢ συνήθως ἐπιμονῆς, τὸν εἶχε δὲ ὡς πάντοτε ἀποκρούσει, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν της, μόνη ἐκεῖ ἤνοιξε τρέμουσα ἐπιστολὴν εὑρεθεῖσαν εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀνθοδεσμῶν, αἵτινες ἐπλήρωσαν τὴν σκηνὴν κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της.

— Ἀκόμη ἐκεῖνος! ἐψιθύρισεν ἀναγινώσκουσα τὸ ὄνομα *Chamade* ἐν τῇ ἐπιστολῇ.

Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ τὴν καύσῃ, ὡς καὶ τὰς ἄλλας, ἀλλ' ἔστη.

— Ἂν τὴν ἀνεγίνωσκον! εἶπε καθ' ἑαυτήν· ναί, θέλω νὰ γνωρίσω μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀναισχυντία καὶ ἡ ἰταμότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Οἱ ὀφθαλμοί της προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἔχει λοιπὸν καρδίαν ἡ Ἰταλίς, καὶ ἀπαξιοῖ νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις θνήσκει εἰς τοὺς πόδας της; δὲν ἐννοεῖ τὰς ὀδύνας, αἵτινες τὸν κατατρύχουσι, τὰς βασάνους, αἵτινες τὸν φονεύουσι, τὸν ἔρωτα, ὅστις τὸν καταναλίσκει; Μίαν λέξιν, δι' οἴκτον, Ἰουλιέττα· οὐδὲν ἔπραξα ὥστε νὰ ἦμαι ἄξιος τοσαύτης ἐκ μέρους σου σκληρότητος. Τὸ ἔγκλημά μου εἶναι ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦτο εἶναι ἀρά γε τόσῳ ἀποτρόπαιον, ὥστε ποτὲ νὰ μή μοι συγχωρηθῇ;»

Ἢ ὁ ὑποκόμης εἶχεν ἀληθῶς ἐρωτευθῆ τῆς Ἰουλιέττης, ἤ, ἐπιτήδειος εἰς τὸν ἔρωτα, ἐγνώριζε τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, εἰς ἣν ἀπηυθύνετο καὶ διηύθυνε τὴν προσβολὴν λίαν ἐπιδεξίως.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἰς χεῖρας συναδέλφου τῆς Ἰουλιέττης ἤθελε διεγείρει μεγάλην ἱλαρότητα· ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τῆς μελαγχροινῆς κόρης καθίστατο ὅπλον ἐπικίνδυνον.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος λέγει ἆρά γε τὴν ἀλήθειαν; ἐσκέφθη μετὰ θλίψεως.

Ἕπεται συνέχεια.

Κ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίας προπληρωτέας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

Τυποτραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ.* 3.